

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI PŘÍBĚHU PANÍ VĚRY KULHAVÉ

Zpracovali: Simona Nerudová, Stanislav Barták, Monika Kulhavá a Prokop Horský ze ZŠ Jihlava, Kollárova 30 pod vedením pana učitele Jaroslava Tarase.

Paní Věra Kulhavá (rozená Křepinská) se narodila v roce 1936 v Jihlavě do smíšené českoněmecké rodiny. Maminka byla Němka, tatínek Čech, malá Věra chodila nejdříve do německé školy, poté přešla do české, to se psal rok 1941 a právě probíhala druhá světová válka.

Jako dceru německé matky zasáhl po válce Věru Kulhavou odsun německého obyvatelstva. Společně s maminkou se musely pod vedením členů revolučních gard během jediné hodiny sbalit a poté byly přemístěny do internačního tábora v Heleníně. Jejich zavazadlo mohlo vážit maximálně 10 kilogramů.

(čas 14:55)

„Jen si pamatuji, že když nám přišli říct, ať si do hodiny sbalíme, a že si přijdou pro nás. A v továrně byla čára. Nemohli jsme ji

překročit. A já jsem byla samozřejmě malá, tak jsem tam všude běhala. No a můj souseď mi řekl, že jestli tu čáru ještě jednou přešlápnu, tak že mě zastřelí. A to jsem z toho byla hodně špatná, protože jsem si hrála s jeho sestrou.

Paní Kulhavou si asi po čtrnácti dnech vyzvednul tatínek, maminka absolvovala pochod do Stonařova, odkud se poté dostala do Telče, kde sloužila v hájovně. Odtud jí zajistil návrat otcův bratr, který pracoval na národním výboru.

Po návratu domů vzpomíná paní Kulhavá na to, jak vypadal jejich byt.

(čas 4:47)

„Přišli jsme a náš byt byl úplně vykradený, nic tam nebylo. Začínali jsme úplně z nuly. Museli jsme vždycky koupit jednu skříň a tak. Babička nám teda dala peřiny, abychom měli vůbec kde spát. A přitom souseď, se kterými jsme dobře vycházeli... Přišla jsem k nim na návštěvu, a to si pamatuju dodnes, že měli náš ubrus a naše věci“

Bratři paní Křepinské, maminky paní Kulhavé, takové štěstí neměli. Nejdříve museli jít pěšky do Vídně, kde panovaly dosti bídné podmínky, navíc na ně tamní obyvatelé hleděli poněkud nevraživě.

(čas 11:28)

„Němci na ně koukali jako na přistěhovalce. Říkala mi, že to tam bylo strašný a jedli prý to, co Němci vyhazovali, například slupky od brambor.“

Paní Kulhavá se za svou rodinou několikrát vydala vlakem, ale dopředu musela mít vyřízený souhlas od strýců, že se o ni postarají, ubytují ji a budou ji živit po dobu jejího pobytu. Ze svých prvních cest do Německa si pamatuje poválečný stav našeho západního souseda.

(čas 12:24)

„A to bylo strašný, tam byly vybombardovaný baráky a ty lidi je nesměli opravovat. Strejda říkal, že si je opraví, až si na to ušetří.“

Období 50. let hodnotí paní Kulhavá jako dobu vřelých mezilidských vztahů, ať už v pracovním kolektivu na dílně nebo mezi sousedy v domě a mrzí ji, že dnes tomu tak není.

Svým závěrečným poselstvím vyslovila paní Kulhavá i mírnou obavu směrem do budoucna:

(čas 29:30)

„Akorát bych chtěla, abyste se měli vy lepší, ale já pochybuju, nezlobte se, ale opravdu o tom pochybuju, i příroda je proti nám. Ta mi dokonce nahání hrůzu. No myslím, voda není a furt to neštěstí, to jsou povodně a ty větry...“